

Привет! Аз съм Тео Буковски. Всъщност не се казвам точно така, но снимката вляво я свързвам с това име.

Роден съм през 1973 г. Учил съм биология в Математическа гимназия /логично, нали!/ и после медицина в Медицинска академия /още по-логично/. Накрая започнах да работя в едно радио /свърхлогично!/, но понякога в живота събитията претърпяват обрат и поради тази причина преди 17 години започнах да лекувам болни хора. Тоест да работя това, за което съм учил /колко малко хора правят това напоследък!/. Пациентите ме обичат /моята надежда/. И аз ги обичам /моята емпатия/.

Когато бях десетгодишен, написах една приказка за инсекти. Без заглавие. Наскоро една любознателна читателка в тийнейджърска възраст даде заглавие на приказката, нарече я „Приказка за левитиращата пчела”. Непубликувана. На двайсет години написах едно стихотворение, с глупаво заглавие. После го забравих. На 30 – няколко разказа, не им помня имената. На 40 – тази нестабилна възраст –дебел роман с хубаво заглавие. Тогава срещнах една страхотна писателка и издателка - Весела Люцканова. Така „Убийства 4D” и „Часът на кошмара” изскочиха на бял свят.

А аз реших да споделя тези неща с вас. Благодарение на Кристина, разбира се. Откривателите на универсални истини вероятно ще бъдат разочаровани от следващите ми отговори. Да, опитах се да бъда откровен, леко емоционален, без театрален грим и генерална репетиция.

Кои бяха най-хубавите моменти или периоди в твоя живот досега?

1973 г. – нямам лоши спомени от тази година, 1974 г. – тогава проходих и проговорих....., 2014 г. – намерих си нова самоличност и много приятели, 2015 г. – и в настоящата все нещо хубаво ще намеря... Изобщо всеки период от живота ни има шанс да бъде харесан.

А кое е най-трудното нещо, което си преживявал?

Когато хванах една след друга дребна и едра шарка. Да, и когато откриха, че съм далтонист и ме посъветваха да отида да уча ветеринарна медицина, а не хуманна /сиреч човешка/. Тогава проумях за първи път значението на понятието „дискриминация”. В нашия свят животните са били винаги дискриминирани – тях ги лекуват доктори, които са абсолютни далтонисти. Но въпреки това

продължих да сънувам цветни сънища. Дори в четвърти курс професорката ми по очни болести възкликна: „До този момент не бях виждала протаноп /този, който не познава червения цвят/ и той да не е пълен идиот!“. Не разбирам хората, които си спомнят трудностите, още по-малко тези, които обичат да ги споделят на всеослушание. Като искате да се оплаквате, сложете стола в средата на стаята и му опявайте! Като японците.

В какво вярваш?

В Бог – сътворителя, в Бог, който ни вдъхновява за всяко действие, и в любовта, която е също негово дело.

Вярваш ли в хората? А в себе си?

Вярата ми в хората е изменчива величина – днес я има, а утре е в летаргия. Уважавам хората, обичам приятелите. А в себе си е наивно да вярвам. Винаги, когато съм си „повярвал“ твърде убедено, винаги съм се разочаровал от себе си, не - от самото обстоятелство, че съм си повярвал. Но един ден като повярвам в себе си, ще се обадя, за да ми връчат орден. Всеки, който си вярва, трябва да получава орден за храброст.

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Надявам се някога да изкача Мусала /да, не съм се пробвал още/. И после да слеза.

Има ли нещо важно, за което не ти достига времето?

За скуката, която твори вечност.

Важна ли е прошката в твоя живот?

Да, опрощение трябва да има. Но след него трябва да има и забрава. Когато някой е изпаднал в беда и ти си му простил, отиваш и му помагаш. Но докато помагаш, а най-вече след това, паметта ти услужливо не ти ли припомня всички лоши неща, които спасеният ти е говорил преди. Да простиш, значи и да забравиш. Кой го може? М?

Повече в миналото, в настоящето или в бъдещето живееш сега?

Опитвам се да ги хомогенизирам. Така постигам живот във вечността.

Харесваш ли нашето време?

Не бих искал да съм егоцентрик, затова бих попитал времето, дали му харесва да пребивавам в него.

Има ли място и пътуване, на които държиш най-много?

Кранево 1981 . През последните няколко месеца работя сериозно върху един европейски инженерен проект за пространствено-времеви ретранслатор. Проектът е с работно име „Машина на времето“. Като го завършим, се надявам да осъществя мечтата си за пътуване до Кранево`81.

Обичаш ли Живота? Опиши ми го с три думи.

Няма начин да не обичаш живота, след като си се обрекъл на медицината. В 3 думи – желан, изменчив, весел, огнен, творящ, а, май станаха повече от 3. Ето това е, никога не съм бил силен в математиката.

Кои са най-красивите гледки на света за теб?

Гледките от високо. Това са божествени гледки!

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Пространството, което можеш да напъхаш в душата си, без да строшиш пантите ѝ – това е моят дом. Понякога душата ни е способна да побере огромно количество пространство.

Какво ти дава сили да продължаваш напред в трудни моменти?

Само инерцията. Кой казва, че всички хора трябва да бъдат силни?

Кои хора са ти оказвали най-голяма подкрепа и влияние?

В живота – родителите ми. Те ме възпитаха и ми показаха ценностите в този живот, те ме научиха на свобода и на себеотговорност. Родителите на моите родители – те направиха детския ми живот приказка. Един красив възрожденски град – Шумен, в който прекарах 18 години от живота си, огромната библиотека с прекрасни детски книги, Драматичният театър, Руската книжарница. Този сън остава вечен!

В писането – една голяма писателка, човек с космично въображение и удивително перо – Весела Люцканова, чиито разкази като ученик четях в научно-фантастичните списания и дори не съм си и

представял, че именно тя след години ще ми подаде ръка за издаването на моя книга. Благодаря и на Благовеста Касабова, която ми подсказа верния път в писането, тя ми даде куража да продължа с изследването на патологично променената човешка психика. От още една писателка съм се учил – Донка Петрунова, и от нейните толкова истински истории за престъпления и черните страни на човешката душа. Ще се поклоня и пред още един човек – учителката ми по литература в гимназията – Татяна Кипирова, тя ме накара да обичам словото, но не словото като украсение, а словото като мисъл.

Искаш ли да промениш нещо у себе си?

Вероятно да, но в последно време имаше няколко смъртни случая при липосукция. Изобщо моят съвет /въпреки че не обичам да съветвам/ е да внимавате с промените. Така, както си се променяте, в един момент няма да можете да си се познаете. Убеден съм, че характерът на човека е там, дълбоко скрит в онези 750 мегабайта ДНК информация на нашия геном. Някои, казват, се променяли, животът ги променял. Честно казано, не съм имал близки срещи с този /трети/ вид хора.

Вярваш ли в Живота след Смъртта?

Не. След смъртта има само спомени, които не са вечни. Но това не е абсолютната истина. Ще ви разкажа една любопитна случка от моята лекарска практика. Преди няколко години в кабинета ми влиза един притеснен човек и казва, че ще трябва да ме заведе у дома си. На моя въпрос за причините, той отговаря, че докато бил на работа, му се обадили и му съобщили за смъртта на майка му. Тръгваме веднага. Той скача на шофьорското място на една раздрънкана УАЗ-ка, а ние с медицинската сестра се подреждаме до него. Потегляме с грохот, при първата дупка след няколко метра от задницата се чува зловещо проскърцване. „Стрино, дръж сандъка да не се разпадне!”, провиква се мъжът. Зад гърба ни се отваря едно прозорче и от него се проточва забрадена глава на възрастна жена. „Аз съм оплаквачката.”, уточнява тихо тя. Починалата се намира в село на 4-5 километра разстояние. Още като навлизаме между първите къщи, чувам камбаната на черквата – бие на умряло. Мислено изричам: „Бог да прости жената!”. Пристигаме пред къщата. Човекът върви пред мен. Аз се търтя на няколко метра след него и изваждам от лекарската си чанта смъртните актове. Той влиза в двора, отваря входната врата и до ушите ми достигат кански

викове. „Ама ти не си ли умряла?! Аз и сандъка карам, некролозите съм поръчал, и попа съм уговорил за утре в 11. Е на, и докторът е с мен.” И после иди твърди, че нямало живот след „смъртта”. Тя, женицата, била паднала на центъра на селото, полежала малко, пък услужливи съседи веднага се разтичали и я „погребали”. Пък на нея като ѝ минало занесението, станала и се прибрала в къщи. Но синът ѝ не върна ковчега, каза предвидливо, че рано или късно ще влезе в употреба.

А какво те кара да се чувстваш жив?

Биологичен инстинкт и психическо самовнушение.

От какво се страхуваш?

От следващия въпрос, там вероятно се е спотаил най-големият ми кошмар.

Какво е за теб самотата?

Това май го споделих предварително. Нещо беше за най-големия кошмар.

Какво ти дава представа за вечност?

1300 години – вероятно това е близко до природната вечност. А онази, съвършената, е само божествената.

Какъв е смисълът на живота за теб?

Няколко блокчета млечен шоколад /не черен/ и последвалото чувство за ситост, без да се усещам горд или виновен от това.

Кои емоции изпитваш най-често?

О, само такива, които са позволени за възрастта ми. На 40 години човек трябва да започне да се грижи за здравето си.

Какво е щастието за теб? Опиши ми един съвършен ден...

Да се събудиш сутрин без болки в корема и с приятна топлина в гърдите. Да отметнеш балдахина от леглото и да сложиш царската корона на главата си. После да отскочиш до тронната зала, за да разрешиш някой и друг държавнически въпрос и след час да се оттеглиш отново в покоите си. Защото царската корона е наистина

тежка. А следобед да се разхождаш из величествената царска гора и да съчиняваш стихове за неправдата. Случвало ли ви се е?

Как би описал Любовта?

Когато аз се влюбих беше пролет, имаше световно първенство по футбол и аз не можах да гледам нито един мач. Налагаше се да ходя и на лекции по кожни болести. Сега, когато някой пациент влезе в кабинета ми и каже, че нещо го сърби и има обриви, веднага го насочвам към специалист-дерматолог.

Какъв съвет би дал, според житейския си опит, на едно дете или на другите хора въобще?

Избягвам да съветвам извън кабинета си. А иначе, следете редовно артериалното си налягане, холестерола да е под 5.5, не пушете, пийте алкохол само с бандерол и уважавайте времето на този, който чака отвън! Всеки има право на обич, внимание и надежда. Чухте ли, деца?

Какво може да те разплаче?

О, ясно си спомням как плаках, когато Леонсио отказа да освободи Изаура и дори голямата Жаноария не можеше да ѝ помогне. Сълзите са хубаво нещо, особено когато са пролети не над дъската с разрязаната глава лук.

А какво може да те накара да се усмихнеш?

Луи дьо Фюнес, Тодор Колев, Парцалев, Калоянчев, Стоянка Мутафова и Роуън Аткинсън. А, и Лари Фари Шмекелари. Нали знаете кой е той?

Кое е доброто (думи или дело), което няма да забравиш?

Да, това е идеален въпрос за начало на скрининг тест за ранен Алцхаймер. Нали повечето от нас помним всички добри неща, които са ни се случили. Но за да не изброявам до утре, ще спомена едно от добрите неща, които ми се случиха през 2014 г. През пролетта участвах в един Южен конкурс. Не, не съм го спечелил. Няма да се хваля с награда. Ще се похваля с това, че няколко съмишленика от този конкурс си направихме пишеща група. Нарекохме я Лузърите, защото когато губиш, не знаеш какво печелиш. И досега се събираме, пишем си, обсъждаме важни „вътрешнопартийни” дела. Може ли да им кажа имената? Ето – Айча Заралиева, Десислава

Шейтанова, Краси Станкова, Никола Райков и човекът, който ни събра – Теодор Иванов.

Ако си представил живота си като пъзел, доколко е подреден той? Липсват ли още парчета, за да е цял и завършен?

Имам средата, макар че от дидактична гледна точка ще ми е трудно да определя дали това не е и периферия.

Какво цениш най-много в живота си? За какво чувстваш най-голяма благодарност?

Най-ценно е семейството ми. То е незаменимата част от живота ми.

Ако има нещо, за което не те попитах, а би искал да споделиш с другите – напиши го също!

Последно, за домашните любимци. Имам една котка, две дузини хамстерчета /мини, изобщо не миришат!, подарявам, за да се убедите/ и няколко тетрадки с рисувани насекоми. Приятели, обичайте животните, и помежду си се обичайте също!

*

За Тео Буковски в Уикипедия:

https://bg.wikipedia.org/wiki/Тео_Буковски

Личен сайт на писателя:

<https://ivanovi208.wixsite.com/-4d->

*

Интервюто е осъществено от Кристина Митева за нейния блог „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“:

http://www.oneofusshares.com/2015/01/blog-post_18.html